

fül olla," ütles issa, agga wähhest tulleb fa wihma ja fewwade ja süggise fulma fa. Ja et sa füls farjas ei woi täia, seit et meil siin fa farja eggä farjašmaad ei olle, siis woid ja issa fa monningast farjalapje laulo öppida, ja röömoga mägede ja metsade ja päikese litust laulda Loja ajuks; ja woid selle poissi käest niš:ggusi öppida, ja fes teab, temma käits eht hea meleaga folis. Willem watas omma isha ja siis Wridli peale, aetus siis emma ette ja pallus lubba, kas ta wöiks selle waese poissile middagid omma riitest länlida; temma on ni waene ja ni furw," ütles Willem, „eht se wöiks tedda wähhegi römustada." „Woib olla," ütles praua, „sa woid temmale omma wannematest riitest ühhe täie üllifonna anda." Willem römustas wägga, ja tohter ütles: „Kutsu tedda warji ennesega omma famri ja katsuge seal rided selga. Pärrast, kui sa omma lõsi töoga walmis oled, woid sa temmaga nattuke linna watamas täia, ja öhto woite teie mölleniad laulda. Minna ollen temmale lubba annud, mönne päwa meijures fömas ja ömaeal täia." Willem läks römoga tegema, mis wannemad lubbanud ja käsinud. Ja praua ütles: „Minnus on wägga halle meel selle waese poissi ille, agga siiski ma ollen üsna ehmatand selle ille, et temma meie poia famri piidi minnema, ja pealegi veel mitto päwa siin föma ja maggama, sedda olles temma jo

mönne koppika eest iggal posel woinud sada. Sure holega olleme meie püüdnud omma last wassatumatest lastest emal hoida, mitto kord on incil sellepärrast pahhandust olmud, ja näid peab temma üht hulufjat poissi omma famri viima ja temma käest laulusi öppima. Kas incie omma lepsele parremaid laulotundi, Wini liinas, ei wöi sada?" — „Parremaid wist," ütles tohter naerdes, „agga arrulissemaid mitte. Pealegi on se mis se poiss laulab selge, terve, tödde, ja nenda on fa temma lõonne; ja töe armastust on meie pojal just waja. Siisti ärva ehmata, armas abbi-lasa, minna ei tahha tedda fa mitte wäggise enneste maeasje wöita. Qui temma siinul meelt wasto on, siis ennaine temmale pari pääwa pärast need raonned koppilad ja lasjeme tedda minna. Agga paljas hulufja ei olle se poiss mitte, seit et ta tintiga lauplub, ja sedda fa veel mitte faua aega, ja enne sedda ei olnud ta fa üksi weddelemissé peal, woid ta käis farjas, mäggisel maal eunamiete aino üksi omma litste ja lehmade seltsis; ja mis raske hädda ja turwastusse koolist on temma vimaks läbbi läinud, ja et temma tuim eggä ülleannetu ei olle, sedda kuleme temma laulust, ja minna ollen fa temma endist ello keik holega temma käest järrel küssinud. Mis temmale sündinud, se wöib peagi meie pojale fa sündida, siis ollets temma üsna üksi ollema; tal ei